

■ Кадр з фільму «Порожній будинок». Режисер Кім Кі-дук. Південна Корея.

НАГОРОДИ:

«Золотий колосок»: «Порожній будинок» (Південна Корея), режисер Кім Кі-дук.

«Срібний колосок»: «Приватний маєток» (Італія), режисер Саверіо Костанцо.

Спеціальний приз журі: «У твоїх руках» (Данія), режисерка Аннетте К.Олесен. За блискучий сценарій, економність засобів, визначне акторське виконання і постановку моральної дилеми, що передається глядачам.

Премія Пілар Міро найкращому новому режисеру: «Доставка хорошого життя» (Аргентина-Франція), Леонардо ді Чезаре.

Найкращий актор – Рікардо Дарін за «Луна де Авельянеда» (Аргентина-Іспанія), режисер Хуан Хосе Кампанелла, найкраща актриса – Пілар Бардем за «Дорога Марія» (Іспанія), режисер Хосе Луїс Гарсія Санчес.

Премія за кращу операторську роботу: Крістофер Дойль, Лай Ю Фай, Кван Пун Леунг за «2046» (Китай-Франція), Вонг Кар Вай.

Премія FIPRESCI за п/м фільм: «2046», режисер Вонг Кар Вай, за к/м – «Погляд Мікельанджело» (Італія), Мікельанджело Антоніоні.

Серед інших членів журі були: Шиям Бенегал – режисер і продюсер з Індії, Хуан Антоніо де ла Ріва – режисер, сценарист і продюсер з Мексики, Сусанна Фортес – письменниця й кінокритик із Іспанії, Хосе Марія Отеро – продюсер кіно і телебачення з Іспанії, Літа Стантік – продюсер і режисерка з Аргентини, Рудольф Томе – кінокритик і продюсер з Німеччини.

Премію найкращій актрисі Пілар Бардем отримував її син Хав'єр, племінник Хуана Антоніо Бардема, який у 1982 році знімав на кіностудії ім.Довженка деякі епізоди для свого фільму «Попередження». Поява на фестивалі Хав'єра, який, за одностайної думки як критиків, так і режисерів, є найкращим сучасним іспанським актором, стала подією. Далекий від будь-якої «зірковості», щасливий Бардем-син висловив подяку «усім жінкам, що боролися за нашу свободу і гідність». Церемонія нагородження і закриття фестивалю тривала майже до ранку.

Вальядолід.

ХІХОН-42: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ НЕЗАЛЕЖНОГО КІНО

Ольга Скоморощенко

42-й Міжнародний кінофестиваль у Хіхоні (Іспанія), що відбувся з 25 листопада по 3 грудня 2004, цілком відповідав своїй головній меті: бути «місцем зустрічі молодого кіно, в якому беруть участь активні молоді кінематографісти, залюблені у неспокій пізнання найбільш новаторського кіно і які вивчають нові тенденції кіномови».

Останнім часом Хіхонський МКФ отримав ще одну назву завдяки своїй зорієнтованості на молоде незалежне кіно – «іспанський Санденс».

Почався кінофестиваль у Хіхоні в 1963 році як фестиваль кіно і телебачення для дітей. Дитяче журі, яке з'явилося 1965 року, існує і дотепер. Головний театр міста Ховельянос на 1150 глядацьких місць, епіцентр фестивалю, зранку вщерть заповнюється галасливими школярами, що мають визначити найкращий повнометражний фільм. Цього разу на їхній суд було представлено 10 повнометражних фільмів під загальною назвою «Enfants terribles».

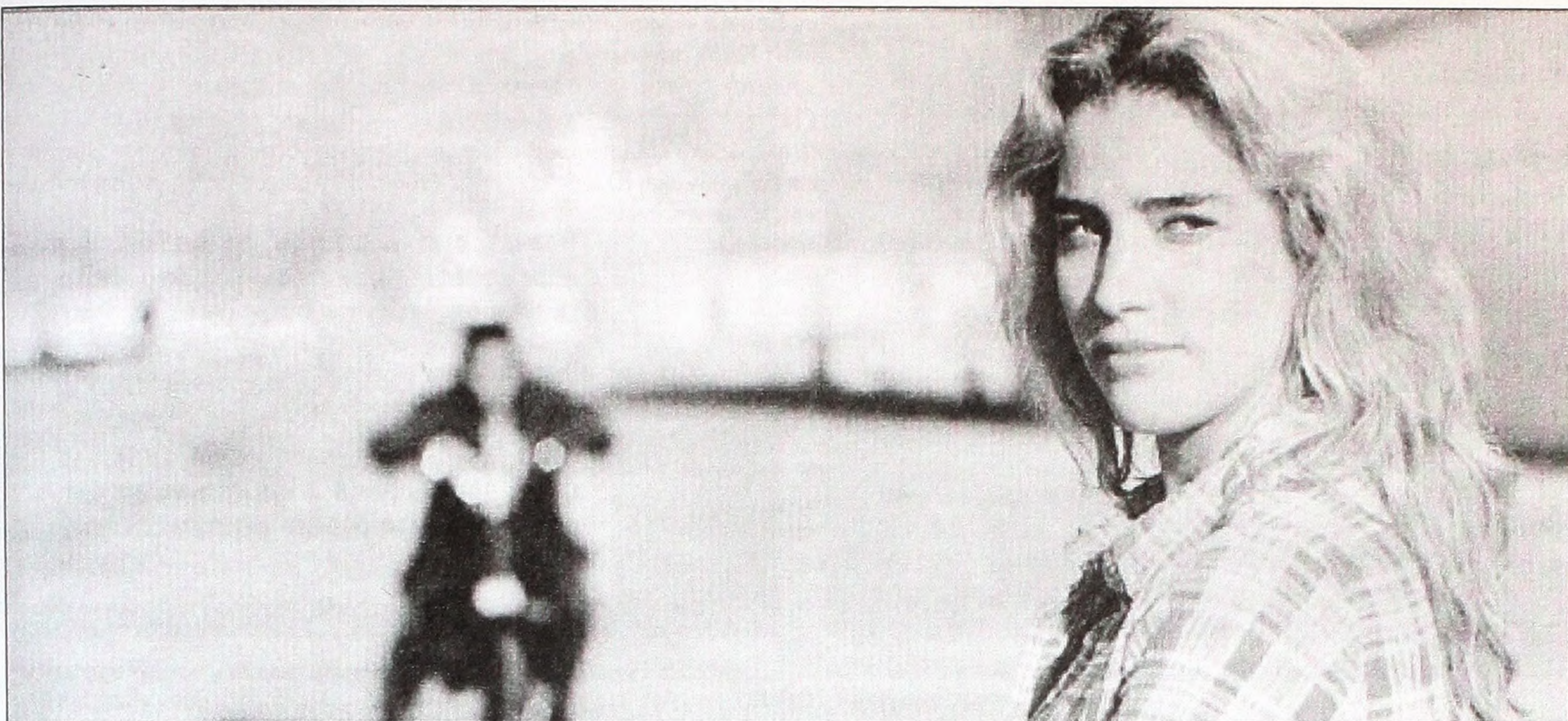
З 1977 Хіхон офіційно став Міжнародним кінофестивалем для юнацтва. Далі кінофестиваль продовжував шукати своє обличчя, аж доки в його долі стався вирішальний поворот, коли до керівництва прийшов Хосе Луїс Сієнфугос (дослівно: сто вогнів), який і нині лишається його директором. Від свого 33 числа МКФ у Хіхоні рішуче повернув у бік молодого незалежного кіно. Ще однією яскравою рисою фестивалю стали паралельні заходи: зустрічі з професіоналами кіно, телебачення, письменниками, різноманітні музичні

концерти, що супроводжуються фієстами, які тривають до світання і, зрозуміло, набули великої популярності серед молоді.

У програмі 42-го фестивалю – ретроспективи таких кіномитців, як Лукас Модіссон, Пітер Воткінс і Цай Мінг-льянг, а також цикл «У Голлівуді і поза ним. Незалежна традиція американського кіно» та інші. І все це супроводжувалося відповідними книжками, виставками, вшануванням і різноманітними концертами.

Найбільшу полеміку на фестивалі серед конкурсних 17 стрічок викликав повнометражний фільм «4» 29-річного режисера з Росії Іллі Хржановського.

Під час прес-конференції, що відбулася після показу, Хржановський запевнив, що нікого не хотів провокувати, але, очевидно, саме це досягається показом реалій нинішнього російського села, які вражають західного глядача станом за нападу і виродження. Фільм Геннадія Сидорова «Старі ба-

■ Кадр з фільму «Ліла так каже». Режисер Зіад Дуері.

би», що брав участь 2003 року на МКФ у Сан-Себастьяні, порівняно з цією стрічкою видається цілком оптимістичною розповіддю з життя російської «глибинки». Та сам Ілля вважає, що правда про російські села набагато жорсткіша, ніж те, що увійшло до фільму. Власне, це два фільми в одному: міська частина, знята за всіма класичними технічними правилами, і сільська, знята з рук, аби дати зрозуміти, що картина змінилася, відбулась подорож із міста в село. Цю подорож здійснює одна з чотирьох сестер-близнюків, прибуваючи на похорон сестри. Цифра 4 видається режисерові дуже привабливою, тому ще в місті, в нічній сцені в барі беруть участь четверо незнайомих людей: одна із сестер, двоє випадкових співрозмовників і бармен. І всі розповідають про себе небувалі історії, бо глядач уже знає, що все те не відповідає дійсним заняттям героїв – настроювача роялів, постачальника м'ясокомбінату і повії. Тому коли між режисером і автором сценарію під час роботи над фільмом виникла розмова навколо цієї цифри, Ілля наполягав, пояснюючи, що це число, на його думку, є найбільш довершеним, майже містичним. До речі, оскільки ця творча бесіда затяглася за північ, сценаристу довелося брати таксі, і коли воно відїхало, молодий режисер побачив чотири четвірки на номері авто...

Вражає перший епізод фільму: собаки (їх, звичайно, чотири) спокійно сидять у підворітті, аж поки на них десь зверху з брутальною силою не падають залізні зубці гігантського механізму, змушуючи тварин миттєво із завиванням розбігтися в різні боки. За режисерським твердженням, «це – символ наших страхів». Аж поки за сюжетом самі собаки не з'їдають обличчя ляльок, зроблених із пережованого беззубими бабамі хліба (народний промисел деяких російських сіл). Попри певну концептуальну недовершеність, «недодуманість» картина справляє враження дійсно мистецького твору. Ілля народився в сім'ї режисера московського лялькового театру Андрія Хржановського, тому лялькові теми йому знайомі з перших рук. Лишається пошкодувати, що фільм ніяк не був відзначений на кінофестивалі.

До міжнародного журі Хіхону-42 входили: американський режисер театру і кіно Монте Хельман, тісно пов'язаний з американським назалежним кіно, англійка Джейн Бельфор –

член наглядової ради фестивалю документального кіно в Шеффілді, Лісандро Алонсо – аргентинський режисер, автор і продюсер, Трістан Ульоа – іспанський актор кіно, театру і телебачення і канадійка іспанського походження Діана Санчес – письменниця, яка співробітничала з багатьма кінофестивалями.

Перша премія за кращий повнометражний фільм на 42-ому МКФ у Хіхоні, що дорівнює 20 000 євро, була присуджена італійському режисеру Вінченцо Марра за фільм «Вітер з землі», який, на думку багатьох, є новим проявом італійського реалізму. Премію за найкращий короткометражний ігровий фільм (6 000 євро) поділили «Наступний – Брегман» Федеріко Вейроха (Урутвай – Іспанія) і «Серце – це лише шмат м'яса» Яна Квітковича (Чеська Республіка). Найкращим режисером став Пабло Траперо (Аргентина) за фільм «Сім'я на колесах», який відобразив сучасний стан цієї країни, зруйнованої економічно. А бабуся цього 36-річного режисера, яка зіграла головну роль у фільмі (Грасіяна Чіроні), стала володаркою премії за найкращу жіночу роль.

Премії за кращу чоловічу роль удостоївся юний актор Моххамед Коас за головну роль у фільмі «Ліла так каже» (Франція – Італія – Великобританія). Цей насичений еротикою, сповнений драматизму фільм про молодих і для молодих отримав найбільше нагород. Премію за найкращий сценарій отримав Зіад Дуері (він же – режисер фільму), і молодіжне журі фестивалю визнало картину «Ліла так каже» найкращим ігровим фільмом. Премія дитячого журі під патронатом газети «Ель Комерсіо» дісталася фільму «Суперзасідки» режисерів Хосе Марія Гоенага та Ін'їго Берасатеги (Іспанія). Спеціальний приз міжнародного журі здобув фільм Себастьяна Ліфшиця «Дика сторона» (Франція).

Безсумнівно, що організаторам фестивалю протягом останніх років вдалося зробити своє дітище одним із найважливіших кінозаходів у Іспанії. МКФ у Хіхоні тепер входить до четвірки найбільших і найцікавіших національних кінофестивалів.

Хіхон – Мадрид